

[Axel Ivan Pedersen.]

udtrykket boligfond, med hvilket ord jeg er bange for forslagsstillerne har haft til hensigt at skabe forventninger om, at en sådan betegnelse kan løse boligproblemet. Det vil nok være at hengive sig til ønskedrømme at tro herpå og på, at vi kan komme tilbage til 1946-lovens tilstande; jeg gad da også se nationalbankens reaktion.

Men uanset hvorfra midlerne skal komme, så er de maksimale beløb, som man i lovforslagets § 18 regner med at stille til rådighed, af en størrelsesorden, der ikke kan dække hverken den opstillede målsætning eller behovet, idet det må forudses, at ønsket om midler på de foreslåede vilkår vil blive overordentlig stort, fordi mange andre end egentlig boligsgørende vil søge at få lån hos boligfonden; bl. a. vil de, som i dag er dårligere stillet i deres finansieringsforhold på grund af den hidtil gældende rentepolitik og uforholdsmæssigt dyrere byggevilkår, ønske at gøre forandring, et forhold, som nok kan give anledning til betæneligheder, fordi opgaven at fordele midlerne fra boligfonden vil blive uoverkommelig, hvis en retfærdig fordeling skal opnås og misforståelser og misundelse undgås.

Jeg kan nemlig ikke se, at det vil være muligt at finde et kriterium, der gør det muligt at nå retfærdighed i fordelingen af fondens midler og at undgå misbrug. Jeg mener at have ret til at sige det på baggrund af de misbrug, der fandt sted gennem udnyttelsen af boligstøtteleven af 1946. Jeg føler mig heller ikke helt overbevist om, at det vil være rigtigt at forsøge at give subsidier i det omfang, der her kan blive tale om. Det vil nemlig blive begrænset, i hvilken udstrækning man kan efterkomme ønsker, og en lang ventetid kan virke stagnerende på byggeriet.

Fonden opfylder heller ikke den mission, som må anses for mest påkrævet: at hjælpe dem, som først trænger til at få deres boligforhold forbedret, og som på grund af indtægtsforhold og familiens størrelse ikke er i

stand dertil. Jeg tænker i denne forbindelse ikke mindst på de boligløse, dem, der „ikke bor“, som bor eller rettere sagt er stuvet sammen i usunde, saneringsmodne lejligheder eller sundhedsfarlige kolonihavehuse. Skal vi have en boligfond, må dens opgave være at stille sine midler til rådighed for erstatningsbyggeri for gennemført sanering og i samme omfang som denne.

Det er der virkelig god mening i, og kan et sådant byggeri fremmes med en ganske bestemt kvota inden for den samlede byggekvota, er der mulighed for at få gang i en tiltrængt sanering, som hidtil har måttet vente på grund af boligmangel. Det, jeg derfor i høj grad har fæstnet mig ved ud over de finansielle forhold, som knytter sig til forslaget, er dette, at man i sine vidt-favnende bestræbelser udelukker de sociale hensyn. Forslaget bryder nemlig med det sociale princip, som blev knæsat ved lovrevisionen i 1958, at m²-tilskuddet ikke mere tildeles lejligheden, men lejlighedens eller parcelhusets indehaver, for så vidt man opfylder visse forudsætninger, nemlig en husstandsindtægt under en vis størrelse.

Den tanke at lade alle de kredse, som lovforslaget antages at omfatte, nyde godt af boligfonden, bryder som nævnt med det princip, at tilskuddet skal ydes til boligtageren og ikke til lejligheden. Der er ellers noget sundt i det princip, fordi vilkårene almindeligvis ændres for de fleste mennesker og heldigvis i de fleste tilfælde i den rigtige retning. Den omstændighed, at en familie har haft vilkår, der betingede, at den blev hjulpet på et eller andet tidspunkt i sit boligproblem, behøver ikke at betyde, at den ikke bør klare sig selv, når den er i stand dertil, og omvendt kan der i en familie indtræde sådanne ændringer i dens vilkår, at det vil være rimeligt, at den får en hjælpende hånd. Det er bedre at sætte ind på et ganske konkret område og dér opnå et gennembrud end at sætte ind over hele boligfronten og derved forspilde chancen for at hjælpe dem, som bør hjælpes.

Det er også et spørgsmål, som er over-